

Muistan sen kerran, kun hän istui kolmen muun pojan lähettyvillä syksyn ensimmäisenä koulupäivänä. Kuinka luokan muut silmäparit vilkuilivat uteliaana uusia tulokkaita. En poikennut heistä, sillä halusin tietää millaisia persoonia luokkaamme oli lennähtänyt värittämään henkeä. Kävin pikaisesti läpi kaksi ensimmäistä tulokasta, pitkähäkö poika mustalla vallattomalla tukalla. Kyyrystä asennosta päätin ettei hän ollut mitenkään seurallinen. Toinen pojista katseli uteliaana luokkamme äänekkäintä poikaa, joka parhaillaan keskeytti opettajan kertoakseen jotain hauskempaa. Tuumin mielessäni mahtaisiko hänestä tulla samanlainen pelle. Viimeinen poika istui hartiat lytyssä sen näköisenä, että hän tietäisi miljoona muuta asiaa, joita hän olisi mielummin tekemässä. Kieltämättä hän ei ollut mitenkään huonon näköinen, voisi sanoa jopa söpöksi. Hieman liian lyhythän tuo on, mutta eihän se mitään haittaa, eihän? Päivät kulkivat ohi, kuin siivillä. Pian haettiin välitodistukset ja huokaistiin helpotuksesta, kun puolet yläasteen ensimmäisestä luokasta oli jo käyty. Koulukuvia oltiin huokailtu, kun ne eivät tahtoneet millään onnistua. Eiväthän ne ikinä. Kevät viuhahti ohi pikajunan lailla ja ystävänpäivänä oltiin leivottu ja huokailtu, kun ihastus ei taaskaan ollut muistanut. Ja samassa jo kirmattiin pää kolmantena jalkana kesälomalle. Kahdeksasluokka oli muutosten aikaa. Itsekin päätin vaihtaa ala-asteen vaatteet uusimpiin ja päivittää tyyliä yläasteelle sopivammaksi. Yksi uusista pojista oli jo omaksunut roolinsa luokan ykköspellenä ja luikerteli jokaisen suosioon lahjomalla ja esittämällä. Minua hän ei kyllä hämännyt, huono itsetunto loisti hänestä kilometrien päähän. En tietenkään voinut olla huomaamatta muutosta eräässä toisessakin. Huomiotta jätetyt hiukset olivat nykyään siististi kiinnitetty lakalla, pois otsalta. Muut eivät tuntuneet pääsevän yli stereotyyppioista joita häntä kohtaa suollettiin jatkuvasti. Olinko minä muka ainoa, joka huomasi tuon suloisen hymyn? Ilmeisesti. Se oli ystävänpäivä, lauantai, 2015. Matkasin isomummoni ja mummoni kyydillä Tampereelle, jossa sukulaiseni vihittäisiin yhteiselle matkalleen. Toimin kartturina takapenkillä ja huutelun ohjeita huonokuuloisille mummoilleni, kun puhelimeeni kilahti ilmoitus. Sydämeni jätti lyönnin väliin, kun tuijotin ystävänpäivätoivotusta tuolta salaperäisyyksien pojalta, josta kukaan ei tuntunut tietävän mitään. Ei mennyt kauaa, kun harmaat pilvet väistyivät mielestäni ja apea olo muuttui pilvien päällä leijailuksi. Liimauduimme molemmat kiinni puhelimen näyttöön ja opettelimme toisistamme kaikkea mahdollista. Samalla päivitellen, että miten selviäisimme tulevasta koulupäivästä. Eihän se niin kamalaa voisi olla. Eikä se kyllä ollutkaan, pikemminkin päinvastoin. Sillä kerralla kesälomalle jäänti tuntui ylivoimaiselta. En yksityisistä syistä päässyt koskaan lähtemään kotoa, ja pelkäsin ettei suhteemme kestä erossa oloa. Epävarmana pyörin kesälomaa edeltävän yön sängyssä miettien jokaista mahdollista tapaa, mikä saattaisi meidä erilleen. Todistusten jaon jälkeen oli vaikea iloita hyvisistä numeroista, kun pelko raastoi sydäntä. Takerruin epätoivoisesti ainoaan yhteystapaamme ja yritin tulkita jokaista viestiä ja merkkiä. Viikko toisensa jälkeen jatkettuani samaa rataa tajusin pian, että pelkoni oli täysin turha. Opin vasta silloin antamaan tilaa toiselle, ja antaa hänen tehdä omat juttunsa rauhassa. Epävarmuus tuli ja meni, silloin tällöin tuntui, kuin pää räjähtäisi ajatusten ja epäilysten tulvasta. Ne ovat kai täysin normaaleja, niin ainakin luulin. Varsinkin nähtyäni hänet uudelleen tajusin, ettei kaikki tunteet välittyneet viestien kautta. Varsinaisen rakkauden huomasi, vain kun rakkaus on läsnä. Jotenkin rakkautta on paljon vaikeampi oppia, kuin esimerkiksi x:än ja y:n selvittäminen yhtälön avulla. Matematiikassa on tietty kaava, joka opetellaan, ja jota noudattamalla vastaus löytyy helposti. Rakkaudessa ei ole tiettyä kaavaa, miten se toimii. Se muuttuu ihmisten lailla, sisältää pelkoja, epävarmuutta ja pettymyksiä. Rakkaus ei ole niin kuin saduissa, emme ole prinsessa ruususia, eikä ole prinssejä, jotka surmaavat lohikäärmeen ja herättävät suudelmalla meidät ikiunesta. Mutta toisaalta rakkaus opettaa meitä. Se kertoo meille miten toista pidetään, kuin kukkaa kämmenellä ja kuinka rakastaa niilläkin hetkillä, kun se

tuntuu mahdottomalta. Rakkaus on vahvin tunne, jonka tiedän. Se voittaa pelot ja surut ja antaa ihmiselle voimaa jatkaa eteenpäin. Olen itse kiitollinen rakkaudelle, joka pelasti minut vajoamasta pimeyteen josta ei ole paluuta. Suuret tarinat syntyvät aina pienistä ideoista.